SVENSKA CANADA-TIDNINGEN

SWEDISH WEEKLY

F. M. DAHL, Managing Editor. . .

Printed and published every Thursday by the CANADA WEEKLY PRINTING CO., Ltd., a joint stock company, incorporated under the Laws of Manitoba, at its office and place of business, 325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

TELEPHONE 29 011

I Canada:		I U.S.A. och Sverige:	
Helt år i förskott. . .	$2.00	Helt år i förskott. . .	$2.00
Halvt år i förskott.	$1.50	Halvt år i förskott.	$2.50
4 månader i förskott.	$1.00	4 månader i förskott.	$1.50

Enligt Canadas lag, är ni ansvarig för betalningen av en tidning för hela den tid ni mottager denssamma från postkontoret, antingen ni själv är prenumerant eller ni mottager den i någon annans namn. Då eder prenumerationstid är utlupen måste ni underrätta utgivaren samt vägra att längre mottaga tidningen från postkontoret för att bli befriad fri från efterkrav för vidare sändning. Om ni byter om bostad och ej underrättar utgivaren därom, vadan tidningen fortfarande sänden till den gamla adressen, så är ni skyldig fortfarande betala för den samma ifall personen, som mottager den icke gör det.

Icke beställda bidrag till tidningen, som ej kunna användas, återsändas ej, såvida ej porto medfoljer.

Adressförändringar:— De av vårt prenumerantskar, som avflyttat till annan ort, ombedjas vänligen, att till oss uppgiva namn på såväl sin gamla poststation som den nya, emedan vi i annat fall äro oförmögna att sända tidningen.

Betalning:— De av prenumeranterna, som insända betalningen per post, ombedjas att göra det genom "money order", "express order" eller i registrerat brev. Privata "checks" måste åtföljas av 15 cents för "exchange". Kvitto erhålles genom ändring av datum på adressremsan å tidningen.

Prenumerationspriset måste erläggas i förskott. Tidningen tillsändes prenumeranten, tills den är uppsagd och betalning efter $2.00 per år måste erläggas för skuld. Alla brev och försändelser adresseras alltid till

SWEDISH CANADA WEEKLY,
325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

Till tidningen insända "Fria Ords"-bidrag och polemiska inlägg betraktas som tidningens egendom.

ANNONSPRISER

på begäran. Efterfrågningar (3 ggr.) $1.50. Dödsannonsen med ram och kors ej överstigande 3 tum $1.50. Förlovningsannonser, önskas, lediga platser m. m. 75c. per gång för utrymme icke överstigande 1 tum. Dylik annonsering införes endast mot förut insänd likvid.

SVENSKA CANADA TIDNINGEN

325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

Torsdagen den 13 mars 1930.

NÅGRA FAKTA OM SVENSKBYBORNA.

I och med att pastor Hoas, kyrkovärden Buskas, Andreas Malmas och William Hansson Knutas avrest från Göteborg med Canada som mål torde det sällsammaste svenskmassöde, vi känna till åtminstone delvis ha inträtt i ett nytt skede. I samband med att dessa ledare för Svenskbyborna avrest till Canada för att där i samråd med den Svenska Lutherska hjälpföreningen fullborda de sista förberedelserna för överförandet av ett större antal svenskbyfamiljer, är det blott på sin plats att låta den svensk-canadensiska allmänheten få del av de fakta, som sammanfalla med en del av de ursprungliga Dagö-svenskarnas förestående flyttning till Canada.

Det torde redan vara bekant, att Gammalsvenskby i Ukraina under kriget och inbördesfejderna i Ryssland var en strategiskt sett mycket utsatt plats. Efter tyskarna kom kontra-revolutionären Denikins och den röda arméns skaror och den lilla byn blev en tid härden för inbördeskrigets lågor. Därefter utsattes svenskbyn för plundringar av laglösa rövarhorder, som kanhända minst av alla skonade liv och egendom från våldshandlingar. År 1921 inbröt dessutom en serie svåra missväxtår, som gjorde, att de förut så välmående svenskättlingarna vid Dnjeprs strand ledo hungersnöd och hungersdöd.

Gammalsvenskbyborna hade förut icke besvärat moderlandet med några som helst nödrop, men nu funno de sig nödsakade att vända sig till Moder Svea. Nödropet hörsammades också beredvilligt i det att Svenskbyn genom Svenska Röda Korset och Domkapitlet i Upsala erhöll undsättning under 1922-23 i form av livsmedel, kläder o. s. v. Kolonien blev därigenom för tillfället räddad från undergång.

Men, så började den nya statsordningen i Ryssland att göra sig kännbar. År 1923 slopades enskiftet och jorden fördelades proportionellt enligt familjernas storlek. Restriktion infördes för antalet boskap och dragare. Ingen bonde fick ha mer än två hästar, ty i annat fall riskerade han att bli betraktad och behandlad som "Kulak"—borgare. Jordbruket kunde följaktligen icke skötas rationellt och med de betungande skatterna var det omöjligt för dessa till och med anspråkslösa människor att livnära sig. Till slut fanns ej annan utväg än flykt och på bystämma den 13 juli 1928 fattades enhälligt beslut att söka å utresetillstånd från Ryssland.

I augusti 1928 kom undertecknad att av en ren händelse att samtala med redaktör Fleege vid Allsvensk Samling i Göteborg angående Svenskbybornas problem och nöd samt deras önskan att få flytta till Canada. Frågan framställdes då huruvida det var möjligt att från canadensiskt håll påskynda räddningen genom utflyttning direkt till Canada. Svar på denna framställning kunde givetvis icke då avlämnas, ty bland andra svårigheter, som uppade sig var det sakförhållandet, att Sovjet ditills begärt 400 rubel per familj för erhållande av utresetillstånd, och alldenstund de förut jämförelsevis burgna svenskbyborna nu voro så gott som utblottade på medel, var det omöjligt att ordna betalningen av nämnda avgift och kostnaderna för resan till Canada.

Kort därefter anlände svensk bybornas vördade och alltigenom hjärtlige själasörjare, pastor Hoas, jämte kyrkovärden Buskas till Sverige. Så snart detta blev mig bekant underrättade jag pastor Hoas om de mått och steg, som togits beträffande svenskbybornas utflyttning till Canada, och som svar på nämnda brev meddelade pastor Hoas under dato 29 dec. 1928 bl. a. följande: —

"Med största glädje, nöje och tacksamhet har jag idag mottagit Eder vänliga skrivelse av den 24 dec.

Då regeringen i Ryssland har vägrat direkt utvandring till Canada få vi försöka att nu nå målet via Sverige, men därtill behövs visum från statsmakten och tillstånd för uppehåll i Sverige. Hoppas att Riksföreningen, Ärkebiskopen och andra ömhjärtade och välvilliga personer träda i spetsen för att utverka regeringens medgivande. Därtill åtgår visserligen någon tid, men så snart det blir klart skall jag meddela Eder därom."

Pastor Hoas och kyrkovärden Buskas lyckades genom enträget arbete intressera en del inflytelserika personer för sin sak och svenska regeringen tillät visum samt uppehållstillstånd för gammalsvenskbyborna.

Att förhållandena i Gammalsvenskby förvärrades därom talar tydligt ett till mig ställt brev från pastor Hoas daterat den 3 febr. 1929 med bl. a. följande innehåll: —

"Alla med få undantag äro utan bröd. Livsmedel kunna ej heller uppbringas för pengar. På somliga ställen dö redan människorna av svält.

Den s.k. utsädeskampanjen har redan börjat på fullt allvar. Då de festa ej hava något utsäde och hästar vill man påtvinga dem sådant och traktorer till höga priser så att de sätta sig i skuld och kunna sedan ej emigrera. De som vägra att mottaga hotas med fängelsestraff eller förvisning till Sibirien. Gammalsvenskbyborna fråga därför om de skola mottaga utsäde eller ej? Blir emigrationsfrågan snart avgjord innan plöjningen börjar i mars ha de rätt att vägra mottaga allt sådant.

Kollektivitetskampanjen pågår som bäst. Många hava i detta avseende redan kapitulerat, då de ej hava någon utsikt till emigration. Gammalsvenskby förlorar all sin frihet och bestämmelserätten över kvarlevorna av det sista de äga om detta system blir genomfört. En emigration är då omöjlig, svenskhetens levnadssaga är då tillända, moral och religion bortsopas och utplånas. — Vore det inte möjligt att på telegrafisk väg påskynda saken....."

Det torde således vara med obeskrivlig glädje som gammalsvenskbyborna till slut erhöllo Sovjets utresetillstånd och underrättelse om att Svenska Röda Korset med Prins Carl i spetsen skulle ombesörja transporten från Ukraina till Sverige. Den 22 juli 1929 och efter en sista gudstjänst vid sina dödas gravar bröto byborna upp från den trakt, som de debott i nära 150 år.

Visserligen medförde svenskbyborna gemensamt till Sverige 52,806 rubel jämte ett antal vagnslaster personliga tillhörigheter men denna obetydliga spillra av ett helt byalags egendom fördelad på 900 människor kunde givetvis icke räcka långt och därför företogs en nationalinsamling till förmån för den återvändade folkspillran. Nämnda insamling har också lyckats relativt väl, men man har icke erhållit den summa, som enligt sakkunnigas utsago är nödvändig för att placera.

Anledningen till att en tal svenskbyra samtliga familjer i Sverige.

bor nu förklarat sig önska försöka sig som jordbrukare i Canada torde vara som följer.

Många familjer ha anhörige i Canada, med vilka de stått i förbindelse och vilkas välgång de ha kännedom om. En del av dessa i Canada bosatta svenskbybor ha också tillrätt sina anförvanter att komma dit.

Svenskbybornas sekellånga gemensamma strider mot nöd och andra faror ha gjort att de äro i besittning av en samhörighetskänsla, som säkerligen sätter samma egenskap hos såväl hemmasvenskar om andra utlandssvenskar i skymundan. När det således blivit klart för den att de här i Sverige icke ens tillnärmelsevis kunna placeras som en enhetlig koloni, har hägen ställts till Canadas stora vidder, där förutsättningarna för tillgodoseende av detta deras ärkemål är större.

Den svenska folkspillran, som räddats från undergång i Ryssland har av hemmasvenska - Moskwa - anhängare utsatts för hädelser och förföljelser. Orsaken härtill känner man väl till. Kommunistpressen har sökt påpeka det däraktiga i att lämna "Sovjetparadiset" för att återvända till det kapitalist-beridna Sverige eller underkasta sig kapitalväldet i Canada. Härvid har dock hemma-moskoviterna glömt att det var just förhållandena i socialiststaten, som drev dessa svenskbybor att lämna fäderneärvd jord för att söka räddning i Sverige. Canada eller t. o. m. det mörka Afrika. Propagandan mot svenskbyborna har varit minst sagt osmaklig och renons på allt vad humanitet beträffar. Kommunisterna skyinga medel, när det gäller att förgylla det grådaskiga sovjetriket eller nedgöra de, som våga opponera sig mot sovjetregimen. Därför har man också i den kommunistiska pressen fått läsa att "Svenskbyborna ha återvänt till Sverige för att stjäla brödet från Sveriges arbetare."

De fyra svenskbybor, som den 22 februari avreste från Göteborg och nu anlänt till Canada äro så att säga föreläpare för ett mångfaldigt större antal familjer, som trots det, att de äro väl införsatta i det canadensiska nybyggarlivets vedermödor, **och utan någon som helst ekonomisk hjälp** äro fast beslutna att utflytta till Canada. Dessa familjer äro beredda på att uthärda umbäranden och ansträngningr för att så småningom åter bli ett egendomsbesittande folk: för att igen bli sammansvetsade till en koloni, en församling, ett byalag, som samfällt i egenskap av odalmän få tillfälle att skapa egna hem, egen kyrka och bibehålla det goda, som återfinnes i deras traditioner.

Samtidigt som dessa familjer söka att på sitt sätt verkställa denna sin önskan, torde det vara ett orubbligt faktum att Moder Svea aldrig tillförne hyst ens tillfälligtvis tacksammare ättlingar än just dessa svenskbybor. Sverige har genom att hjälpa dem ur den oundvikliga faran av undergång i Ryssland försatt svenskbyborna i tillfälle att hjälpa sig själva, och sådan hjälp är under alla omständigheter den bästa.

Svenskar i Canada, mottagen dessa våra bröder och systrar och hjälp dem på allt sätt att finna sig tillrätta i Edert adoptivland.

J. A. Hägglund.

KYRKAN OCH IDROTTEN.

DET är en vacker sensommarkväll i Sverige. Solen har just gått ned borta i nordväst, och givit aftonhimmeln en mattröd förgton, här och där arbruten av guldkantade molnstrimmor. Då och då kommer en försenad västanfläkt asplöven att rassla, vilket endast ytterligare betonar stillheten, friden.

På den lilla anspråkslösa idrottsplanen håller kvällens träning på att avslutas. Småpojkar knoga in med häckarna till materialboden, och i en klunga stå några av idrottsmännen kring tränaren och jämföra kvällens resultat med tidigare "bragder" och språka om utsikterna i nästa tävling. Någon trötthet märker man inte; den ena kvickheten avlöser den andra. De flesta av dem är vackra typer. Man kan inte undgå att märka deras entusiasm, gången och blicken. Det är inget kryperi. Det är inte bara kroppen, som tränas, det är viljan, karaktären. Ty idrottsträning är en träning för kropp och själ, idrottstävling är en tävlan mellan män, där själsstyrkan, kroppsstyrkan och mannavettet fölla utslaget.

Vi, som ha växt upp i Sverige sedan sekelskiftet, ha knappast kunnat undgå att komma i intim beröring med idrottsrörelsen. Grundad på en solid basis, neutral i sociala och religiösa frågor, har den numera genomsyrat alla samhällslager. Här ute i Canada möter man den inte på samma sätt; den canadensiska ungdomen idrottar med samma entusiasm, men inte så mångsidigt och så allmänt. Professionalismen är här mera än i Sverige ett hinder i vägen för dess popularisérande; den fria idrottens utövare äro proportionsvis förre här än i Sverige; och den fria idrotten måste anses som den mest betydelsefulla grenen av idrottsrörelsen.

I Canada, där så många motsättningar bryta sig mott varandra, där så många olika raser hålla på att sammansmältas, måste varje fält, där alla individer kunna mötas utan fördomar och med ett gemensamt mål i sikte, utnyttjas. Idrotten är ett sådant fält. Väl organiserad skulle den kunna uträtta underverk.

Liksom allt stort här i världen har idrottsrörelsen endast så småningom lyckats göra sig erkänd. Dess nytta kan överskattas, liksom dess utövande kan gå till överdrift. Numera har den i Sverige brutit igenom motståndsvallen och kommit in i en jämförelsevis lugn fåra; den har blivit en nationalegendom. Ett värdefullt bevis härpå är den konferens, som hölls i Sigtuna söndagen den 19 januari detta år.

Upptakten till detta möte mellan kyrkans och idrottens ledande krafter var följande. Svenska statskyrkan, vaken för företeelserna i tiden som den är, sökte nya arbetsmetoder, då de gamla icke visade sig vara tillfyllest. En skald och författare, Ivan Oljelund, hade påpekat, att kyrkan mist sitt grepp om den manliga ungdomen. Kyrkan rannsakade sig själv och resultatet blev Sigtunamötet, där ärliga svenska män av vett och bildning sammanträffade för att dryfta, i vilken grad kyrkan skulle kunna få nytta av idrotten. I idrottens led funnos nämligen männen.

För ett tiotal år sedan började enskilda präster bilda idrottsföreningar bland pojkarna i sina församlingar. Många av deras kolleger opponerade sig däremot: en präst skulle inte ha något med idrotten att skafa. Att en omsvängning under de senaste åren till förmån för idrotten har ägt rum är säkert. I sin högmässopredikan på Sigtuna-dagen sade Ärkebiskop Söderblom bl. a.: "Våra kyrkliga ungdomskretsar böra sätta upp idrott på sitt program." Detta kyrkans erkännande av idrottens betydelse blev mötets resultat. Någon slags allians mellan kyrkan och odrottsförbundet hade man inte cäntat sig; man ville endast känna sig för. Ett förslag i denna riktning hade alldeles säkert avvisats av idrottsledarna.

Intressant är en kort artikel, "Seger", av signaturen "Armas" i Idrottsbladet för den 20 jan. Här några utdrag: "....trots vardagsmänniskan Luthers mellankomst, trots all reformation i bekännelse och tro stod den gamla **dualismen kvar om anden och köttet**, kroppen och själen, där köttet bjöd på frestelserna och själen på botemedlet mot det onda." — "Sigtuna mötes **betydelse** ligger i deklarationen från kyrkohåll, att denna motsättning mellan kropp och själ nu är mogen för att avskrivas i sin mest skrinnde ytterlighet." — "En helt ny prästgeneration måste fostras.... Men om denna nya linje över huvud taget kommer att följas, om medeltidens tryck på det fria sinnet blir brutet, om själasörjaren blir en själaglädjande vardagsmänniska, som **stimulerar** oss att ta friska, positiva tag i livet i stället för att trösta oss när det hotar att gå galet i förvärvskampen, då kommer detta Sigtuna möte att innebära en **revolution** för kyrkan och inte blott en fortsatt **reformation.**" — Citaten äro värda att tänka på.

Canada har som bekant inte någon statskyrka. Av kyrkorna här ha en del sedan långt tillbaka haft idrott på sitt program, dock inte fri idrott i nämnvärd utsträckning. Av lättförståeliga skäl är ett rationellt ordnande av idrottsrörelsen här mycket svårare än det var i Sverige, där den sakta men säkert växte sig star. Här har "The Young Men's Christian Association" varit en centralbärd för all slags sport. Den anordnar också kurser för utbildande av ledare för ungdomsorganisationer, kurser i "religious education" o.s.v. Det måste dock sägas, att den inte tillnärmelsevis tillfredställer ungdomens andliga behov. Canadas Förenade kyrka (the United Church of Canada), landets största protestantiska kyrka, har under flera årtionden haft idrott på sitt program. Nästan varje församling har sin egen gymnastiksal. Sina egna tennisplaner o.s.v., som synnerligen flitigt användas. För pojkar mellan 13 och 18 år hållas årligen återkommande tävlingar i en del grenar of allmän idrott, öppna för pojkar från kyrkans församlingar över hela Canada.

Gymnastik förekommer dessvärre inte i nämnvärd grad. Även om dess nytta mången gång överdrives, utgör den dock en värdefull grundval för en fortsatt fysisk utbildning och det vore önskvärt att den finge en plats på programmet.

De övriga större protestantiska kyrkorna, såsom Anglikan kyrkan (motsvarande Church of England), Presbyterian- och Baptistkyrkorna arbeta i stort sett efter samma linjer som Canadas Förenade kyrka.

Det måste medges, att den faran finnes, att sporten kan leda till ett förflackande av det religiösa livet. Så länge ledarna äro på sin vakt, och äro sin uppgift vuxna, äro fördelarna av idrottens användande i kyrklig verksamhet dock så stora, att försöked måste göras. Sverige har i och med Sigtuna mötes hållande säkert tagit en steg i rätt riktning. Det gäller för kyrkan att i vår i många avseenden förfinade men dock krassa tid hävda sin uppgift såsom idealismens, renhetens packelbärare. För att kunna göra detta måste den utvecklas, den måste anpassa sig. Den måste vara aktiv. Dess arbetare skola inte bara trösta individen i motgångens tid, utan positivt hjälpa honom och därmed släktet fram mot ett skönare liv.

Söi.

Författarnas arbetskraft.

En utländsk tidning berättar, hur länge berömda män hållit på med de arbeten, som överlevat dem.

Platon arbetade på sin "Dialog" i 13 år.

Copernicus arbetade i 36 år på sitt verk om "Himlakropparnas rörelser."

Klopstock arbetade i 27 år på "Messias".

Den kände tyske författaren Wagenseil slår rekordet. Han höll på med sitt verk "Ulrich van Huttens liv" i 45 år.

Goethe har inte legat på latsidan. Hans samlade verk utkommo nyligen i 133 band i Tyskland. Dem arbetade han på i 60 år.

Strindberg och Shakespeare voro enormt produktiva.

Balzack skrev 90 böcker utom en massa annat litterärt arbete.

Tolstojs minnesupplaga omfattar 100 band.

Bland kompositörerna finnas också jättearbetare bland de stora. Trots att Mozart var svag och ofta fick ligga från sitt arbete i månader, har han komponerat så mycket, att det skulle ta 50 år för en person att skriva av det.

En filantrop benämnes den, som genom donationer ger tillbaka en del av de pengar han tillskansat sig från allmänheten.

*

Det här ger inte bröd, sa' tiggarn, stod på logen och tröskade hö.

*

Finns det någonting hopplösare på denna jord än en fet kvinnas sökande efter en kappa, som hon tycker om?

*

Det är bra att ha tumme med polisen, sa' boven, när man tog fingeravtryck på honom.

*

Smakar ändå karl, sa flickan, kysste jazzgossen.

*

Jag får visst en knöl till på ryggen, så kameelen om turisten.

*

Höjden av nykterhetsfanatism är att icke fara med en båt som går för fulla segel.

*

Hos den fattige måste hungern ersätta kocken. Hos den rike är det tvärtom.

*

En orsak, varför det är svårt att älska våra fiender är, att det oftast är ett fall av obesvärad kärlek.

*

Rikedom liknar salvatten. Ju mer man dricker därav, ju törstigare blir man.

SANDVIKENS SÅGAR — **C. O. ÖBERGS FILAR**

"FISH & HOOK" MARKET
på sågar från

SANDVIKENS JÄRNVERKS AKTIEBOLAG.
SANDVIKEN, SVERIGE.
är bästa garanti för högsta kvalitet, erkänd över hela världen.

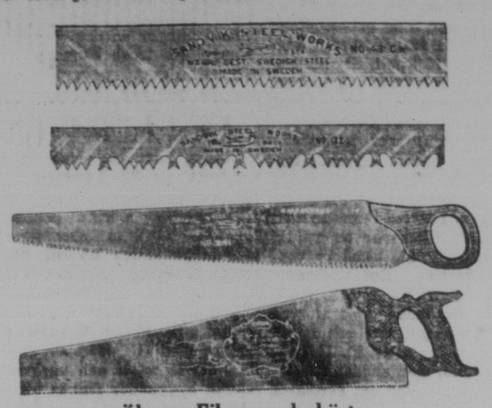

Öbergs Filar — de bästa.

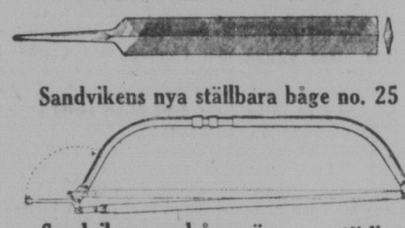

Sandvikens nya ställbara båge no. 25

Sandvikens vedsågar äro pålitliga!

Det fina kallvalsade stålet, precisionsarbetet och den nya skarpfillningen äro oöverträffade i marknaden.

Alla äkta "Fish & Hook"-märkta sågar hava extra tunn rygg och äro noggrant avbalancerade.

VI FÖRA ALLA STANDARD- OCH SPECIALTYPER AV SÅGAR, FILAR OCH SÅGVERKTYG.

Begär dessa fabrikat hos Eder handlande eller skriv för närmare upplysningar direkt till:

SANDVIK CANADIAN LIMITED
410 ST. NICHOLAS ST., MONTREAL, P. Q.

De "rödas" dag i Winnipeg.

Polisen griper till batongerna för att skingra demonstranterna.

ALDERMAN KOLISNYK UPPTRÄDDE SOM TALARE.

Kommunister och arbetslösa hade i veckan anordnat en "röd" dag också här i staden, i det att man trots avsaknaden av tillstånd till demonstration och parad det oaktat samlats utanför City Hall, där ålderman Kolisnyk i kraftiga ordalag uppeldade sina skaror.

Polisen ingrep så gott som omedelbart för att skingra folksamlingen, och da man icke visade tecken till att åtlyda deras anmaningar såg sig ordningens väktare nödsakade att tillgripa battongerna. En del personer finga därvid göra bekantskap med dessa den moderna polismannens insignium på hans värdighet och makt. Bland dem, som också fick smaka på gummibattongernas allt annat än smeksamma beröring befann sig också ålderman Kolisnyk, kommunisternas ledare.

Mötet tog sin början vid tvåtiden och åldermannen höll ett tal till de församlade från baktrappan till City Hall. Då försök gjordes att börja en parad ingrep polisen, varefter det ovan angivna bråket följde. Det gamla hederliga Market Square såg ut som ett bättre slagfält med hattar och galoscher, halsdukar och rockar spridda över allt. Hela dramat utspelade på ganska kort tid kanske med beroende på den starka avdelning polisen, som under sin chefs ledning hade detacherats till platsen för mötet.

Demonstrationsmötet gällde huvudsakligast protest mot arbetslöshetsunderstöd och ett flertal baner och standar angåvo, att det var arbetslöshetsfrågan, som mest var på tapeten.

Dagspressen har meddelat att på skilda platser i världen liknande demonstrationer ägt rum och på somliga orter ha de till och med fått både blodig och dödlig utgång. En väldig massa arresteringar ha gjorts i andra länder och å andra orter. Här i staden gjordes inga.

Enligt uppgift komma demonstranterna att anhålla om tillstånd från myndigheterna om rätt att anordna en ny parad om någon tid.

Eder vän i nöden.

När depression, sjukdom eller arbetslöshet drabbar Eder får ni då mottaga sympatibevis från någon? Mycket troligt. Erbjuder verderbörande också penningehjälp? Ibland.

MEN ICKE OFTA

Men om ni har varit energisk och har ett sparkonto — då är det annorlunda. Då kan ni taga ut på detta konto och komma på fötter igen.

Tag aldrig risker

Skydda eder själv genom att redan idag öppna ett konto här.

THE PROVINCE OF MANITOBA SAVINGS OFFICE
Donald & Ellice Ave., och
984 Main Street.
WINNIPEG.

Skall Tyskland erhålla elektrisk kraft från Norge?

Gigantiskt projekt som går löst på halva miljarden.

MENINGEN VORE ATT UTBYGGA TRE STORA NORSKA VATTENFALL.

Enligt ett Oslomeddelande till G. P. umgås man med planer på överföring av elektrisk energi från Norge till Tyskland. Planen går ut på att utbygga tre stora norska vattenfall, däribland de stora Togeforsarna i Telemarken. Man räknar med att på så sätt kunna erhålla 600,000 kilowatt. Överföringen skulle ske via västra Sverige och enligt tidningen ställa sig såväl de tyska som svenska myndigheterna intresserade för saken. De sammanlagda kostnaderna för projektet äro kalkylerade till i runt tal 500 milj. kr.

Gynna denna tidnings annonsörer.